Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 16 września 2013 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Błąd w ocenie

W sprawie T-489/10

Islamic Republic of Iran Shipping Lines, z siedzibą w Teheranie (Iran), oraz 17 innych skarżących, których nazwy wymieniono w załączniku, reprezentowane przez F. Randolpha, QC, M. Lester, barrister, oraz M. Taher, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Bishopa oraz R. Liudvinaviciute-Cordeiro, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez M. Konstantinidisa oraz T. Scharfa, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Republikę Francuską, reprezentowaną przez G. de Bergues'a oraz É. Ranaivosona, działających w charakterze pełnomocników,

interwenienci,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 195, s. 25), decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. L 281, s. 81), rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1),

* Język postępowania: angielski.

SĄD (czwarta izba),

w składzie: I. Pelikánová (sprawozdawca), prezes, K. Jürimäe i M. van der Woude, sędziowie,

sekretarz: N. Rosner, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 23 kwietnia 2013 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Niniejsza sprawa wpisuje się w ramy środków ograniczających, ustanowionych w celu wywarcia nacisku na Islamską Republikę Iranu, aby ta zakończyła działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzenianiem broni jądrowej i działania związane z rozwojem systemów przenoszenia broni jądrowej (zwane dalej „rozprzestrzenianiem broni jądrowej").

2 W dniu 26 lipca 2010 r. skarżące, Islamic Republic of Iran Shipping Lines (zwane dalej „IRISL") oraz 17 innych skarżących, których nazwy wymieniono w załączniku, zostały umieszczone w wykazie podmiotów zaangażowanych w rozprzestrzenianie broni jądrowej, który znajduje się w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

3 W konsekwencji nazwy skarżących zostały również umieszczone w wykazie znajdującym się w załączniku V do rozporządzenia Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1) na mocy rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 195, s. 25). Skutkiem tego umieszczenia w wykazie było zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych skarżących.

4 W decyzji 2010/413 Rada Unii Europejskiej wskazała na następujące powody w odniesieniu do IRISL:

„Zaangażowane w transport ładunków wojskowych, w tym zakazanych ładunków z Iranu. Trzy takie incydenty, stanowiące jawne naruszenie zakazu, zgłoszono komitetowi ds. sankcji wobec Iranu działającemu w ramach Rady Bezpieczeństwa [Organizacji Narodów Zjednoczonych]. Związek z proliferacją polega na tym [był taki], że Rada Bezpieczeństwa [Organizacji Narodów Zjednoczonych] – w rezolucji 1803 i 1929 – wezwała państwa do przeprowadzania inspekcji na statkach IRISL, jeżeli istnieją uzasadnione powody, by przypuszczać, że transportują one zakazane towary".

5 Ponadto w uzasadnieniu decyzji 2010/413 odnoszącym się do IRISL Marine Services and Engineering Co. Rada wskazała, że IRISL „wielokrotnie sprzyjały naruszaniu przepisów rezolucji nr 1747 Rady Bezpieczeństwa [Organizacji Narodów Zjednoczonych]".

6 Pozostałe skarżące zostały określone w decyzji 2010/413 w istocie jako spółki należące do IRISL lub przez nie kontrolowane, lub działające w ich imieniu. Khazar Shipping Lines zostały ponadto określone jako spółka, która „[u]łatwiała transporty z udziałem podmiotów wskazanych przez Organizację Narodów Zjednoczonych i Stany Zjednoczone Ameryki, np. Banku Melli, transportując do Iranu z krajów takich jak Rosja czy Kazachstan ładunki sprzyjające proliferacji".

7 Powody wskazane w rozporządzeniu wykonawczym nr 668/2010 wobec skarżących są co do istoty takie same jak te wskazane w decyzji 2010/413.

8 Pismem z dnia 25 sierpnia 2010 r. skarżące zwróciły się do Rady o przedstawienie im dokumentów i dowodów, na których zostało oparte umieszczenie ich w wykazie ujętym w załączniku II do decyzji 2010/413 oraz w wykazie ujętym w załączniku V do rozporządzenia nr 423/2007.

9 Pismem z dnia 13 września 2010 r. Rada odpowiedziała w szczególności, że zarzuty wobec IRISL zostały opisane w sprawozdaniu rocznym komitetu ds. sankcji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (zwanym dalej „komitetem ds. sankcji") za 2009 r., którego egzemplarz załączyła.

10 Pismem z dnia 14 września 2010 r. skarżące zwróciły się o przedstawienie obszerniejszych wyjaśnień i dowodów, na których oparła się Rada. Rada udzieliła odpowiedzi pismem z dnia 20 września 2010 r., do którego zostały załączone dwie przedstawione przez państwa członkowskie propozycje przyjęcia środków ograniczających wobec IRISL i Khazar Shipping Lines.

11 Wpis nazw skarżących pozostawiono w załączniku II do decyzji 2010/413 na podstawie decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. L 281, s. 81). Uzasadnienie dotyczące skarżących jest identyczne z tym wskazanym w decyzji 2010/413.

12 W następstwie uchylenia rozporządzenia nr 423/2007 rozporządzeniem Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 281, s. 1) nazwy skarżących zostały umieszczone przez Radę w załączniku VIII do tego ostatniego rozporządzenia. W konsekwencji fundusze i zasoby gospodarcze skarżących zostały zamrożone na podstawie art. 16 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia. Uzasadnienie dotyczące skarżących jest co do istoty takie samo jak to wskazane w decyzji 2010/413.

13 W następstwie uchylenia rozporządzenia nr 961/2010 rozporządzeniem Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 88, s. 1) nazwy skarżących zostały umieszczone przez Radę w załączniku IX do tego ostatniego rozporządzenia. Uzasadnienie dotyczące skarżących jest co do istoty takie samo jak to wskazane w decyzji 2010/413. W konsekwencji fundusze i zasoby gospodarcze skarżących zostały zamrożone na podstawie art. 23 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia.

Przebieg postępowania i żądania stron

14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 października 2010 r. skarżące oraz Cisco Shipping Co. Ltd i IRISL Multimodal Transport Co. wniosły rozpatrywaną skargę.

15 Pismem z dnia 24 listopada 2010 r. Cisco Shipping i IRISL Multimodal Transport cofnęły swoją skargę. Postanowieniem Sądu (czwarta izba) z dnia 8 grudnia 2010 r. zostały wykreślone z rejestru jako skarżące w niniejszej sprawie i zostały obciążone własnymi kosztami.

16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 grudnia 2010 r. skarżące dostosowały swoje żądania w związku z przyjęciem w dniu 25 października 2010 r. decyzji 2010/644 oraz rozporządzenia nr 961/2010.

17 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 14 i 22 marca 2011 r. Komisja Europejska i Republika Federalna Niemiec wniosły o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Rady. Postanowieniem z dnia 10 maja 2011 r. prezes czwartej izby Sądu dopuścił te interwencje.

18 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 kwietnia 2012 r. skarżące dostosowały swoje żądania w związku z przyjęciem w dniu 23 marca 2012 r. rozporządzenia nr 267/2012.

19 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) postanowił w dniu 12 marca 2013 r. o otwarciu procedury ustnej i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem zwrócił się do skarżących i Rady z pytaniami, wzywając je do udzielenia na nie odpowiedzi podczas rozprawy.

20 Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2013 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu zadane na piśmie i ustnie.

21 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji 2010/413, rozporządzenia wykonawczego nr 668/2010, decyzji 2010/644, rozporządzenia nr 961/2010 i rozporządzenia nr 267/2012 w zakresie, w jakim akty te ich dotyczą;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

22 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

23 Republika Francuska wnosi do Sądu o oddalenie skargi.

Co do prawa

Co do istoty

24 Skarżące podnoszą pięć zarzutów. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia ich prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej. Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności i ich prawa własności oraz prawa wykonywania działalności gospodarczej. Zarzut czwarty dotyczy błędu w ocenie odnoszącego się do zastosowania wobec nich środków ograniczających. Zarzut piąty dotyczy niezgodności z prawem art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012 w zakresie, w jakim przepisy te przewidują zakaz załadunku i wyładunku towarów.

25 Zdaniem Sądu należy zbadać w pierwszej kolejności zarzut drugi w zakresie, w jakim dotyczy on uzasadnienia odnoszącego się do IRISL, a następnie zarzut czwarty.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim dotyczy uzasadnienia odnoszącego się do IRISL

26 Zdaniem skarżących Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia pod dwoma względami. Po pierwsze, powody wymienione w zaskarżonych aktach wobec IRISL są ich zdaniem niewystarczające w zakresie, w jakim nie wykazują w sposób jasny i jednoznaczny, dlaczego Rada uznała, że IRISL spełniają kryteria przyjęcia i utrzymania względem nich środków ograniczających, bez względu na argumenty przedstawione przez skarżących. W szczególności Rada ograniczyła się do powtórzenia zarzutów Rady Bezpieczeństwa. Po drugie, skarżącym nie zostało przedstawione żadne uzasadnienie dotyczące IRISL przed przyjęciem skierowanych przeciwko nim środków ograniczających.

27 Rada, popierana przez interwenientów, podważa zasadność argumentów wysuniętych przez skarżące.

28 Według orzecznictwa obowiązek uzasadnienia niekorzystnego aktu, przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE, a w kontekście rozpatrywanego przypadku szczególnie w art. 24 ust. 3 decyzji 2010/413, w art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 423/2007, w art. 36 ust. 3 rozporządzenia nr 961/2010 i w art. 46 ust. 3 rozporządzenia nr 267/2012 ma za zadanie, po pierwsze, dostarczyć zainteresowanemu wskazówki wystarczające do ustalenia, czy akt jest zasadny lub, ewentualnie, czy nie zawiera wady pozwalającej na zakwestionowanie jego ważności przed sądem Unii Europejskiej, a po drugie, zapewnić sądowi możliwość kontroli legalności tego aktu. W ten sposób uregulowany obowiązek uzasadnienia stanowi istotną zasadę prawa Unii, od której odstępstwo możliwe jest wyłącznie z nadrzędnych powodów. W związku z powyższym uzasadnienie powinno co do zasady być przekazane zainteresowanemu w tym samym czasie co niekorzystny dla niego akt prawny, przy czym jego brak nie może zostać usunięty w ten sposób, że zainteresowany dowie się o uzasadnieniu aktu w trakcie postępowania przed sądem Unii (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 października 2009 r. w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3967, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 W związku z powyższym, o ile względy nadrzędne dotyczące bezpieczeństwa lub utrzymywania stosunków międzynarodowych Unii lub jej państw członkowskich nie stoją na przeszkodzie informowaniu zainteresowanych o niektórych okolicznościach, Rada zobowiązana jest podać do wiadomości podmiotu objętego środkami ograniczającymi szczególne i konkretne powody, dla których uważa, że konieczne było ich przyjęcie. Powinna zatem wskazać elementy faktyczne i prawne, od których zależy prawne uzasadnienie danych środków, oraz względy, jakie doprowadziły do ich przyjęcia (zob. podobnie ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Bank Melli Iran przeciwko Radzie, pkt 81 i przytoczone tam orzecznictwo).

30 Ponadto uzasadnienie powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i kontekstu, w jakim został on wydany. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę. W szczególności akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalając mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (zob. ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Bank Melli Iran przeciwko Radzie, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo).

31 W pierwszej kolejności, co się tyczy braku przedstawienia uzasadnienia przed przyjęciem zaskarżonych aktów, wystarczy przypomnieć, że według utrwalonego orzecznictwa Rada nie ma obowiązku uprzedniego poinformowania zainteresowanej osoby lub podmiotu o powodach, na których instytucja ta zamierza oprzeć pierwotne umieszczenie nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazie osób lub podmiotów, których fundusze są zamrażane. Taki środek bowiem, aby jego skuteczność nie była zagrożona, musi mieć możliwość wykorzystania elementu zaskoczenia i być natychmiast zastosowany. W takim wypadku zasadniczo wystarczy, by instytucja powiadomiła o powodach zainteresowaną osobę lub podmiot i umożliwiła im bycie wysłuchanym równocześnie z przyjęciem decyzji lub bezpośrednio po jej przyjęciu (wyrok Trybunału z dnia 21 grudnia 2011 r. w sprawie C-27/09 P Francja przeciwko People's Mojahedin Organization of Iran, Zb.Orz. s. I-13427, pkt 61).

32 W drugiej kolejności w odniesieniu do podnoszonego niewystarczającego charakteru uzasadnienia należy zauważyć przede wszystkim, że według Rady i Komisji środki ograniczające skierowane przeciwko IRISL mogą opierać się na dwóch niezależnych podstawach prawnych. Po pierwsze, według nich zarzucane IRISL okoliczności wskazują, że wspierały one rozprzestrzenianie broni jądrowej w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413, art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007, art. 16

ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010 oraz art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 (dalej „pierwsze kryterium"). Po drugie, z tychże okoliczności wynika, że IRISL wspierały wymienione osoby, podmioty lub organy w naruszeniu przepisów decyzji 2010/413, rozporządzenia nr 961/2010, rozporządzenia nr 267/2012 i mających zastosowanie rezolucji Rady Bezpieczeństwa w rozumieniu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413, art. 16 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 961/2010 oraz art. 23 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 267/2012 (dalej „drugie kryterium").

33 Należy zatem sprawdzić, czy Rada uzasadniła w sposób zgodny z wymogami prawa zastosowanie wobec IRISL każdego z tych dwóch alternatywnych kryteriów. W tym kontekście należy wziąć pod uwagę poza uzasadnieniem zaskarżonych aktów sprawozdanie roczne komitetu ds. sankcji za 2009 r., przedstawione skarżącym w dniu 13 września 2010 r., i propozycję przyjęcia środków ograniczających skierowanych przeciwko IRISL, przedstawioną przez Radę skarżącym pismem z dnia 20 września 2010 r. Dokumenty te zostały bowiem przedstawione przed wniesieniem skargi.

34 Co się tyczy pierwszego kryterium, uzasadnienie zaskarżonych aktów, przedstawione w pkt 4 powyżej, odnosi się, po pierwsze, do trzech incydentów dotyczących zaangażowania IRISL w transport sprzętu wojskowego pochodzącego z Iranu, uznanych przez Radę za mające „związek z proliferacją", a po drugie, stanowiska Rady Bezpieczeństwa wobec IRISL.

35 Sprawozdanie roczne komitetu ds. sankcji Rady Bezpieczeństwa za rok 2009 dostarcza dodatkowych szczegółów dotyczących rozpatrywanych trzech incydentów, jako że w szczególności uściśla ono, że miały one związek z zatrzymaniem ładunków zakazanych przez władze oraz identyfikuje odnośne statki.

36 Elementy te, rozpatrywane łącznie, są wystarczające, by umożliwić skarżącym zrozumienie, iż Rada oparła się, po pierwsze, na trzech incydentach dotyczących transportu przez IRISL zakazanych ładunków, a po drugie, na tym, że Rada Bezpieczeństwa uznała za konieczne wezwanie państw do przeprowadzania inspekcji na statkach IRISL w pewnych okolicznościach, aby dojść do wniosku, że IRISL wspierały rozprzestrzenianie broni jądrowej. Ponadto wspomniane trzy incydenty zostały opisane z wystarczającym stopniem precyzji, czego poświadczeniem jest fakt, że skarżące ustosunkowały się szczegółowo do towarzyszących im okoliczności zarówno w uwagach przedstawionych Radzie, jak i w pismach skierowanych do Sądu.

37 W tym kontekście należy ponadto odrzucić argument skarżących, zgodnie z którym Rada ograniczyła się niesłusznie do powtórzenia powodów powołanych przez Radę Bezpieczeństwa. Nic nie stoi bowiem na przeszkodzie temu, by Rada przejęła uzasadnienie przedstawione przez inne organy lub instytucje, o ile jest ono wystarczająco dokładne.

38 Natomiast zastosowanie wobec IRISL drugiego kryterium nie jest uzasadnione w sposób zgodny z wymogami prawa. Po pierwsze, uzasadnienie przedstawione w pkt 4 powyżej nie odnosi się bowiem do okoliczności, że zarzucane IRISL postępowanie jest związane z zamiarem obejścia skutków środków ograniczających skierowanych przeciwko osobie trzeciej. Po drugie, o ile uzasadnienie przedstawione w pkt 5 powyżej odnosi się do okoliczności, że IRISL wielokrotnie sprzyjały naruszaniu przepisów rezolucji nr 1747(2007) Rady Bezpieczeństwa, o tyle nie podaje ono ani charakteru zarzucanych naruszeń, ani ich dat, ani odnośnych podmiotów lub towarów. W rezultacie nawet przy założeniu, że uzasadnienie to mogłoby być wzięte pod uwagę, choć nie powołano się na nie wyraźnie wobec IRISL, jest ono zbyt niejasne.

39 W tych okolicznościach należy oddalić zarzut drugi w zakresie, w jakim dotyczy zastosowania wobec IRISL pierwszego kryterium, oraz uwzględnić go w zakresie, w jakim dotyczy zastosowania wobec IRISL drugiego kryterium. Przy uwzględnieniu okoliczności, że dwa wyżej wymienione kryteria są alternatywne, niewystarczający charakter uzasadnienia dotyczący drugiego kryterium nie stanowi

podstawy do stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów w zakresie dotyczącym IRISL. Jednakże w świetle tego, co stwierdzono w pkt 38 powyżej, drugie kryterium nie będzie mogło być wzięte pod uwagę przy rozpatrywaniu pozostałych zarzutów wysuniętych przez skarżące.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego błędu w ocenie odnoszącego się do przyjęcia środków ograniczających wobec skarżących

40 Skarżące twierdzą, że Rada dopuściła się błędu w ocenie, uważając, że powinny one zostać objęte środkami ograniczającymi, jako że oparła się na zwykłych domniemaniach, nie wskazała okoliczności pozwalających uznać, iż były one zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, oraz nie wzięła pod uwagę ich argumentów.

41 Rada, popierana przez Komisję i Republikę Francuską, podważa zasadność argumentów wysuniętych przez skarżące.

42 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowa kontrola legalności aktu, na mocy którego w stosunku do danego podmiotu zastosowano środki ograniczające, obejmuje ocenę faktów i okoliczności wskazanych na dowód jej zgodności z prawem, jak również zbadanie dowodów i informacji, na których ocena ta została oparta. W razie zakwestionowania tej oceny zadaniem Rady jest przedstawienie tychże dowodów w celu ich zbadania przez sąd Unii (zob. podobnie ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Bank Melli Iran przeciwko Radzie, pkt 37, 107).

43 W rezultacie w niniejszym przypadku należy sprawdzić, czy Rada słusznie uznała, że skarżące należy objąć środkami ograniczającymi, po pierwsze, z tego powodu, że IRISL i Khazar Shipping Lines były zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, a po drugie, z tego powodu, że skarżące inne niż IRISL należały do IRISL lub były przez nie kontrolowane, lub działały w ich imieniu.

– W przedmiocie zaangażowania IRISL w rozprzestrzenianie broni jądrowej

44 Skarżące podważają, że okoliczności przywoływane przeciwko IRISL uzasadniają przyjęcie i utrzymanie skierowanych przeciwko nim środków ograniczających. Uściślają w szczególności, że trzy incydenty związane z transportem przez IRISL zakazanych towarów nie dotyczą rozprzestrzeniania broni jądrowej, ale sprzętu wojskowego, i nie uzasadniają zatem przyjęcia środków ograniczających skierowanych przeciwko wspomnianemu rozprzestrzenianiu. Stwierdzenie to jest potwierdzone okolicznością, że rozpatrywane incydenty nie doprowadziły do przyjęcia środków ograniczających wobec IRISL lub innych skarżących przez Radę Bezpieczeństwa. Ponadto w każdym razie IRISL nie był znany charakter transportowanych towarów.

45 Rada i interwenienci podważają zasadność argumentów wysuniętych przez skarżące. Według Rady w pierwszej kolejności, nawet jeśli trzy incydenty zarzucane IRISL dotyczą sprzętu wojskowego, obejmują one wspieranie rozprzestrzeniania broni jądrowej, jako że w szczególności naruszają one rezolucje Rady Bezpieczeństwa skierowane przeciwko rozprzestrzenianiu broni jądrowej. Stwierdzenie to jest potwierdzone stanowiskiem Rady Bezpieczeństwa. W drugiej kolejności niezależnie od zakwalifikowania trzech wyżej wymienionych incydentów okoliczność, że IRISL jako znaczące przedsiębiorstwo żeglugowe o międzynarodowej skali działalności należące do państwa irańskiego transportowały zakazany sprzęt wojskowy, oznacza, że transportowały one również w sposób nieunikniony sprzęt związany z rozprzestrzenianiem broni jądrowej z uwagi na to, że rozwijanie działalności związanej z tym rozprzestrzenianiem wymaga świadczenia usług transportu morskiego. W trzeciej kolejności w każdym razie trzy incydenty dotyczące IRISL wskazują na poważne ryzyko, że IRIS transportuje sprzęt związany z rozprzestrzenianiem broni jądrowej. Tym samym przyjęcie i utrzymanie środków ograniczających wobec nich jest uzasadnione prewencyjnie.

46 Należy zbadać zasadność uzasadnień wysuniętych przez Radę w odniesieniu do przyjęcia i utrzymania środków ograniczających skierowanych przeciwko IRISL.

47 W pierwszej kolejności art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413 przewiduje zamrożenie funduszy „os[ób] lub podmiot[ów] [...], które [wspierają] irańskie działania wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych lub opracowywania systemów przenoszenia broni jądrowej, w tym przez zaangażowanie w zdobywanie zakazanych produktów, towarów, materiałów i technologii". Podobnie art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010 i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 dotyczą w szczególności podmiotów określonych jako „wspierające działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzeniani[em] broni jądrowej przez Iran lub tworzenie systemów przenoszenia broni jądrowej przez Iran, w tym przez zaangażowanie w dostarczanie zakazanych towarów i technologii". Artykuł 7 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 423/2007 dotyczy w szczególności osób i podmiotów wspierających rozprzestrzenianie broni jądrowej, przy czym nie odnosi się bezpośrednio do nabywania zakazanych technologii lub towarów.

48 Użyte przez prawodawcę sformułowanie oznacza, że przyjęcie środków ograniczających wobec osoby lub podmiotu ze względu na wspieranie rozprzestrzeniania broni jądrowej zakłada, iż dopuściły się one rzeczywiście zachowania odpowiadającego temu kryterium. Natomiast samo ryzyko, że dana osoba lub jednostka będzie w przyszłości wspierała rozprzestrzenianie broni jądrowej, nie jest wystarczające (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie T-509/10 Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie, pkt 115).

49 Z tego względu art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413, art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007, art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010 oraz art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012 wymagały od Rady stwierdzenia rzeczywistego wspierania przez IRISL rozprzestrzeniania broni jądrowej.

50 W tym względzie należy przypomnieć, że poprzez swoje rezolucje 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) oraz 1929 (2009) Rada Bezpieczeństwa, działając na mocy rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych, przyjęła pewną liczbę środków ograniczających mających na celu przekonanie Islamskiej Republiki Iranu do zastosowania się do rezolucji 1737 (2006), na mocy której Islamska Republika Iranu powinna bezzwłocznie zawiesić wszelkie działania związane ze wzbogacaniem i ponownym przetwarzaniem uranu oraz prace nad wszelkimi projektami dotyczącymi ciężkiej wody, a także podjąć pewne działania wymagane przez Radę Gubernatorów Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej („MAEA"), które Rada Bezpieczeństwa uznaje za niezbędne do wytworzenia zaufania w to, że cele programu jądrowego Iranu są wyłącznie pokojowe. Oprócz zakazu wywozu przez Islamską Republikę Iranu towarów i technologii związanych z działaniami stwarzającymi zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej lub z rozwojem systemów przenoszenia broni jądrowej [ust. 7 rezolucji 1737 (2006)] rezolucje te przewidują również, że Islamska Republika Iranu nie może dostarczać, sprzedawać ani przekazywać, bezpośrednio ani pośrednio, ze swojego terytorium lub za pośrednictwem swoich obywateli lub za pomocą statków pływających pod jej banderą lub jej statków powietrznych żadnej broni ani żadnego powiązanego sprzętu i że wszystkie państwa powinny zakazać nabywania tych artykułów od Islamskiej Republiki Iranu przez swoich obywateli lub za pośrednictwem statków pływających pod ich banderami lub ich statków powietrznych bez względu na to, czy artykuły te pochodzą czy nie z terytorium irańskiego [ust. 5 rezolucji 1747 (2007)].

51 Te środki wprowadzające zakazy, o ile wpisują się w ten sam ogólny kontekst i dążą do tego samego celu, o tyle odróżniają się w odniesieniu do towarów i technologii, których dotyczą. I tak okoliczność, że towar jest objęty zakazem przewidzianym w pkt 5 rezolucji 1747 (2007) nie oznacza nieuchronnie, iż jest również objęty przewidzianym w ust. 7 rezolucji 1737 (2006) zakazem dotyczącym towarów i technologii związanych z działaniami stwarzającymi zagrożenie rozprzestrzenianiem broni jądrowej przez Islamską Republikę Iranu lub z rozwijaniem systemów przenoszenia broni jądrowej przez Islamską Republikę Iranu.

52 W niniejszym przypadku ze sprawozdania rocznego komitetu ds. sankcji Rady Bezpieczeństwa za 2009 r. wynika, że trzy incydenty związane z IRISL dotyczyły podnoszonych naruszeń zakazu przewidzianego w ust. 5 rezolucji 1747 (2007) dotyczącego wywozu broni i powiązanego sprzętu przez Islamską Republikę Iranu. Natomiast pozostałe materiały z akt sprawy, udostępnione przez Radę skarżącym na ich wniosek i przedstawione przed Sądem, nie zawierają niczego, co sugerowałoby, że rozpatrywane towary były jednocześnie objęte zakazem dotyczącym sprzętu związanego z rozprzestrzenianiem broni jądrowej, przewidzianym w pkt 7 rezolucji 1737 (2006).

53 W toku rozprawy Rada podniosła w tym względzie, że rozpatrywane trzy incydenty były związane z rozprzestrzenianiem broni jądrowej w zakresie, w jakim wywóz broni i powiązanego sprzętu był wykorzystywany przez Islamską Republikę Iranu do finansowania tego rozprzestrzeniania. Jednakże twierdzenie to nie widnieje ani w uzasadnieniu zaskarżonych aktów, ani w dokumentach i dowodach udostępnionych skarżącym na ich wniosek. W rezultacie twierdzenie to nie może być wzięte pod uwagę w niniejszym przypadku w celu uzasadnienia umieszczenia IRISL w wykazie w odniesieniu do kryterium prawnego dotyczącego wspierania rozprzestrzeniania broni jądrowej. Ponadto w każdym razie należy dodać, że Rada nie przedstawiła przed Sądem żadnej konkretnej wskazówki, która mogłaby wesprzeć twierdzenie, zgodnie z którym transport zakazanego sprzętu wojskowego dokonywany przez IRISL służył finansowaniu rozprzestrzeniania broni jądrowej.

54 Rada twierdzi jednakże, że okoliczność, iż trzy incydenty związane z IRISL obejmowały wspieranie rozprzestrzeniania broni jądrowej, mimo że nie dotyczyły one sprzętu związanego z tym rozprzestrzenianiem, została ustalona w odniesieniu do IRISL przez Radę Bezpieczeństwa.

55 W tym względzie jest oczywiście prawdą, że Rada Bezpieczeństwa wezwała państwa do przeprowadzania inspekcji na statkach IRISL, jeżeli istnieją uzasadnione powody, by przypuszczać, że transportują one towary zakazane na podstawie rezolucji 1803 (2008) i 1929 (2009). Podobnie przyjęła środki ograniczające wobec trzech podmiotów należących do IRISL lub kontrolowanych przez nie.

56 Jednakże, po pierwsze, środki ograniczające uchwalone przez Radę Bezpieczeństwa nie dotyczą samych IRISL, a akta sprawy Sądu nie zawierają materiałów wyjaśniających dokładne powody ich przyjęcia.

57 Po drugie, skierowane do państw wezwanie do przeprowadzania inspekcji na statkach IRISL w pewnych okolicznościach wskazuje, że w opinii Rady Bezpieczeństwa istnieje ryzyko, iż IRISL wspierają rozprzestrzenianie broni jądrowej. Natomiast nie wskazuje, że takie wspieranie rzeczywiście było dokonywane przez IRISL wbrew temu, czego wymagają art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413, art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007, art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010 oraz art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012.

58 W tych okolicznościach należy uznać, że nie zostało ustalone, iż dokonując trzykrotnie transportu sprzętu wojskowego z naruszeniem zakazu przewidzianego w ust. 5 rezolucji 1747 (2007), IRISL wspierały rozprzestrzenianie broni jądrowej. Tym samym rozpatrywane trzy incydenty nie uzasadniają przyjęcia i utrzymania środków ograniczających skierowanych przeciwko IRISL.

59 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że przyjęcie i utrzymanie środków ograniczających nie może w sposób skuteczny opierać się na domniemaniu nieprzewidzianym w mających zastosowanie uregulowaniach ani nieodpowiadającym celom tych uregulowań (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie C-376/10 P Tay Za przeciwko Radzie, pkt 69).

60 W niniejszym zaś przypadku twierdzenie Rady, zgodnie z którym jeśli IRISL transportowały sprzęt wojskowy z naruszeniem zakazu przewidzianego w ust. 5 rezolucji 1747 (2007), transportowały one również w sposób nieunikniony sprzęt związany z rozprzestrzenianiem broni jądrowej, nie jest poparte jakimikolwiek informacjami lub konkretnym dowodem. Zatem opiera się ono na domniemaniu nieprzewidzianym przez decyzję 2010/413, rozporządzenie nr 423/2007, rozporządzenie nr 961/2010 ani rozporządzenie nr 267/2012, jak wynika z pkt 48 powyżej. Takie domniemanie nie odpowiada

zresztą systematyce wyżej wymienionych aktów w zakresie, w jakim pomija rozróżnienie pomiędzy środkami zakazującymi wywozu broni i sprzętu powiązanego a środkami zakazującymi transportu sprzętu związanego z rozprzestrzenianiem broni jądrowej.

61 W tych okolicznościach twierdzenie Rady, zgodnie z którym IRISL transportowały w sposób nieunikniony sprzęt związany z rozprzestrzenianiem broni jądrowej, nie może być uwzględnione.

62 W trzeciej kolejności w zakresie, w jakim Rada podnosi, że trzy incydenty związane z IRISL wskazują na poważne ryzyko, że transportują one sprzęt związany z rozprzestrzenianiem broni jądrowej, należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 48 powyżej – istnienie takiego ryzyka nie jest wystarczające dla celów uzasadnienia przyjęcia i utrzymania środków ograniczających w świetle brzmienia art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413, art. 7 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 423/2007, art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010 oraz art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 267/2012.

63 W tym kontekście Rada podnosi, że przy uwzględnieniu potajemnego charakteru działań związanych z rozprzestrzenianiem broni jądrowej wymaganie, by zidentyfikowała transporty konkretnie dotyczące sprzętu związanego z rozprzestrzenianiem broni jądrowej, a nie innych zakazanych towarów, pozbawiłoby środki ograniczające jakiegokolwiek skutku prewencyjnego.

64 W tym względzie, jeśli Rada uważa, że mające zastosowanie uregulowania nie pozwalają jej na wystarczająco skuteczną interwencję w celu przeciwdziałania rozprzestrzenianiu broni jądrowej, jest uprawniona do przyjęcia swojej roli prawodawcy – z zastrzeżeniem sprawowanej przez sąd Unii kontroli zgodności z prawem – w celu poszerzenia zakresu przypadków, w których można przyjąć środki ograniczające.

65 Natomiast zamiar zapewnienia możliwie najpełniejszego skutku prewencyjnego środkom ograniczającym nie może skutkować interpretowaniem obowiązujących uregulowań wbrew ich jasnemu brzmieniu.

66 W rezultacie, nawet jeśli wydaje się uzasadnione, by uważać, że okoliczność, iż IRISL były zaangażowane w trzy incydenty dotyczące transportu sprzętu wojskowego z naruszeniem zakazu przewidzianego w pkt 5 rezolucji 1747 (2007), zwiększa ryzyko, że były one również zaangażowane w incydenty dotyczące transportu sprzętu związanego z rozprzestrzenianiem broni jądrowej, okoliczność ta nie uzasadnia przy obecnym stanie mających zastosowanie uregulowań przyjęcia i utrzymania wobec nich środków ograniczających.

67 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić, że okoliczności podniesione przez Radę nie uzasadniają przyjęcia i utrzymania wobec IRISL środków ograniczających.

68 Z tego względu należy uwzględnić zarzut czwarty w zakresie, w jakim dotyczy IRISL.

– W przedmiocie zaangażowania Khazar Shipping Lines w rozprzestrzenianie broni jądrowej

69 Zgodnie z uzasadnieniem zaskarżonych aktów Khazar Shipping Lines były zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej w zakresie, w jakim ułatwiały transporty z udziałem podmiotów wskazanych przez Organizację Narodów Zjednoczonych i Stany Zjednoczone Ameryki, w tym „Banku Melli”.

70 Khazar Shipping Lines utrzymują, że nie są zaangażowane w rozprzestrzenianie broni jądrowej, i podnoszą w szczególności, że nigdy nie transportowały ładunków związanych z tym rozprzestrzenianiem ani nie świadczyły usług Bankowi Melli Iran. Dodają, że odparły stawiane im zarzuty w swoich uwagach przedstawionych Radzie.

71 Rada i interwenienci kwestionują argumenty Khazar Shipping Lines.

72 W tym względzie wystarczy zauważyć, że podczas gdy Khazar Shipping Lines kwestionują zasadność stawianych im zarzutów, Rada nie przedstawiła żadnych informacji lub dowodów na ich poparcie. W tych okolicznościach zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 42 powyżej wspomniane zarzuty nie uzasadniają przyjęcia i utrzymania środków ograniczających wobec Khazar Shipping Lines. W rezultacie należy uwzględnić zarzut czwarty w zakresie, w jakim dotyczy zaangażowania Khazar Shipping Lines w rozprzestrzenianie broni jądrowej.

– W przedmiocie okoliczności, że skarżące inne niż IRISL należą do nich lub są przez nie kontrolowane, lub działają w ich imieniu

73 Skarżące inne niż IRISL kwestionują to, że powinny być objęte środkami ograniczającymi z tego powodu, że należą do IRISL lub są przez nie kontrolowane, lub działają w ich imieniu. Podnoszą w szczególności, że niektóre pośród nich nie są przedsiębiorstwami żeglugowymi, nie należą do IRISL lub należą w zakresie mniejszościowym.

74 Rada i interwenienci podważają zasadność argumentów skarżących.

75 W tym względzie, jeżeli fundusze podmiotu uznanego za wspierający rozprzestrzenianie broni jądrowej są zamrożone, istnieje duże ryzyko wywierania przezeń nacisku na podmioty, które należą do niego, pozostają pod jego kontrolą lub działają w jego imieniu, w celu obejścia zastosowanych wobec niego środków. W tych okolicznościach zamrożenie funduszy podmiotów należących do podmiotu uznanego za wspierający rozprzestrzenianie broni jądrowej, pozostających pod jego kontrolą lub działających w jego imieniu jest konieczne i właściwe dla zapewnienia skuteczności środków przyjętych wobec tego podmiotu oraz niedopuszczenia do obejścia tych środków (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T-246/08 i T-332/08 Melli Bank przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2629, pkt 103).

76 Jak wynika zaś z pkt 44–68 powyżej, w niniejszym przypadku Rada nie wykazała, że IRISL wspierały rozprzestrzenianie broni jądrowej.

77 W tych okolicznościach nawet przy założeniu, że skarżące inne niż IRISL rzeczywiście należą do nich lub są przez nie kontrolowane, lub działają w ich imieniu, fakt ten nie uzasadnia przyjęcia i utrzymania skierowanych przeciwko nim środków ograniczających, skoro nie zostało w sposób skuteczny uznane, że IRISL wspierały rozprzestrzenianie broni jądrowej.

78 Z tego względu należy uwzględnić zarzut czwarty w zakresie, w jakim dotyczy okoliczności, że skarżące inne niż IRISL należą do nich lub są przez nie kontrolowane lub działają w ich imieniu.

79 W świetle całości powyższych rozważań należy uwzględnić zarzut czwarty wobec wszystkich skarżących i stwierdzić w rezultacie nieważność zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim ich dotyczą, bez konieczności zbadania pozostałych argumentów i zarzutów wysuniętych przez skarżące.

W przedmiocie temporalnych skutków stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów

80 Przede wszystkim, co się tyczy temporalnych skutków stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów, należy zauważyć, że rozporządzenie wykonawcze nr 668/2010, którym zmieniono wykaz zawarty w załączniku V do rozporządzenia nr 423/2007, nie wywiera już skutków prawnych wobec uchylenia ostatniego ze wskazanych rozporządzeń przez rozporządzenie nr 961/2010. Podobnie samo rozporządzenie nr 961/2010 zostało uchylone przez rozporządzenie nr 267/2012. W związku

z powyższym stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego nr 668/2010 i rozporządzenia nr 961/2010 dotyczy jedynie skutków wywieranych przez te rozporządzenia w okresie pomiędzy ich wejściem w życie a uchyleniem.

81 Co się następnie tyczy rozporządzenia nr 267/2012, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, na zasadzie odstępstwa od art. 280 TFUE, orzeczenia Sądu, w których zostaje stwierdzona nieważność rozporządzenia, stają się skuteczne z dniem upływu terminu na wniesienie odwołania, o którym mowa w art. 56 akapit pierwszy tego statutu, lub, jeżeli odwołanie zostało wniesione w tym terminie, z dniem jego oddalenia (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 16 września 2011 r. w sprawie T-316/11 Kadio Morokro przeciwko Radzie, niepublikowany w Zbiorze, pkt 38).

82 W tych okolicznościach Rada dysponuje terminem dwóch miesięcy, przedłużonym o termin dziesięciu dni uwzględniający odległość, licząc od dnia poinformowania o niniejszym wyroku, w celu naprawienia stwierdzonego naruszenia poprzez przyjęcie, w razie potrzeby, nowego środka ograniczającego wobec skarżących. Ryzyko poważnego i nieodwracalnego naruszenia skuteczności środków ograniczających nałożonych rozporządzeniem nr 267/2012 nie wydaje się w niniejszym przypadku – po uwzględnieniu znaczącego wpływu tych środków na prawa i wolności skarżących – wystarczająco wysokie, aby uzasadnić utrzymanie w mocy skutków tego rozporządzenia wobec nich w czasie przekraczającym termin wskazany w art. 60 akapit drugi statutu Trybunału (zob. analogicznie ww. w pkt 81 wyrok w sprawie Kadio Morokro przeciwko Radzie, pkt 38).

83 Wreszcie w odniesieniu do temporalnych skutków stwierdzenia nieważności decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE Sąd wskazuje, jeśli uzna to za niezbędne, które skutki aktu, o którego nieważności orzekł, powinny być uważane za ostateczne. W niniejszym przypadku określenie różnych dat obowiązywania w przypadku stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 267/2012 i decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, mogłoby doprowadzić do poważnego naruszenia pewności prawa, gdyż w drodze tych dwóch aktów zastosowano wobec skarżących takie same środki. Skutki decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, muszą więc zostać utrzymane w mocy wobec skarżących do czasu, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012 (zob. analogicznie ww. w pkt 81 wyrok w sprawie Kadio Morokro przeciwko Radzie, pkt 39).

W przedmiocie kosztów

84 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania, zgodnie z żądaniami skarżących.

85 Artykuł 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu przewiduje, że państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Komisja i Republika Francuska pokrywają zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) **W zakresie, w jakim dotyczą Islamic Republic of Iran Shipping Lines oraz 17 innych skarżących, których nazwy wymieniono w załączniku, stwierdza się nieważność:**

   — **załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB;**

— **załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu;**

— **załącznika do decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413;**

— **załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007;**

— **załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 961/2010.**

2) **Skutki decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, zostają utrzymane w mocy w zakresie dotyczącym Islamic Republic of Iran Shipping Lines oraz 17 pozostałych skarżących, których nazwy wymieniono w załączniku, do czasu, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012.**

3) **Rada Unii Europejskiej pokrywa oprócz własnych kosztów koszty poniesione przez Islamic Republic of Iran Shipping Lines oraz 17 pozostałych skarżących, których nazwy wymieniono w załączniku.**

4) **Komisja Europejska i Republika Francuska pokrywają własne koszty.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 16 września 2013 r.

Podpisy

Załącznik

Bushehr Shipping Co. Ltd, z siedzibą w Valletcie (Malta),

Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), z siedzibą w Teheranie (Iran),

Irano – Misr Shipping Co., z siedzibą w Teheranie,

Irinvestship Ltd, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo),

IRISL (Malta) Ltd, z siedzibą w Sliema (Malta),

IRISL Club, z siedzibą w Teheranie,

IRISL Europe GmbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy),

IRISL Marine Services and Engineering Co., z siedzibą w Qeshm (Iran),

ISI Maritime Ltd, z siedzibą w Valletcie,

Khazar Shipping Lines, z siedzibą w Anzali (Iran),

Leadmarine, z siedzibą w Singapurze (Singapur),

Marble Shipping Ltd, z siedzibą w Sliema,

Safiran Payam Darya Shipping Lines (SAPID), z siedzibą w Teheranie,

Shipping Computer Services Co., z siedzibą w Teheranie,

Soroush Saramin Asatir Ship Management, z siedzibą w Teheranie,

South Way Shipping Agency Co. Ltd, z siedzibą w Teheranie,

Valfajr 8th Shipping Line Co., z siedzibą w Teheranie.

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 2

Przebieg postępowania i żądania stron 3

Co do prawa 4

Co do istoty 4

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim dotyczy uzasadnienia odnoszącego się do IRISL 4

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego błędu w ocenie odnoszącego się do przyjęcia środków ograniczających wobec skarżących 7

– W przedmiocie zaangażowania IRISL w rozprzestrzenianie broni jądrowej 7

– W przedmiocie zaangażowania Khazar Shipping Lines w rozprzestrzenianie broni jądrowej 10

– W przedmiocie okoliczności, że skarżące inne niż IRISL należą do nich lub są przez nie kontrolowane, lub działają w ich imieniu 11

W przedmiocie temporalnych skutków stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów 11

W przedmiocie kosztów 12